

[Rytter.]

hentet en Erklæring fra Højesteret, da jeg ser, at der foreligger en Skrivelse af 9. Marts 1936 fra Højesteret angaaende et mindre væsentligt Spørgsmaal.

Hvad angaar Domsmandsinstitutionen, har mit Parti den Opfattelse, at Lægmandsdommere er af det gode. Den Kritik, som ellers kommer frem imod Domstolene, vil let svinde, naar Lægmand medvirker enten som Nævninger eller som Domsmænd. Men vi mener, at hver af disse Institutioner maa indføres paa et Tidspunkt, da alt er forberedt. Vi mener, at det vil være uheldigt at indføre Domsmandsinstitutionen pludseligt. For det første er det givet, at den vil medføre en langsommere Forretningsgang, om jeg saa maa sige. Det er givet, at almindelige Sager, naar der som nu kun er een Dommer, vil kunne afgøres langt hurtigere, end Tilfældet bliver, naar Lægfolk skal tilsiges i Overensstemmelse med de givne Regler. Men det er selvfølgelig en nødvendig Konsekvens af Institutionen, saa den maa man tage med. Værre er det, at i Appelsager vil det forhale Tiden meget, at man skal have Lægmandsdommere, ligesom det ogsaa efter min Mening vil blive meget dyrere. Thi det er klart, at Forholdene vil udvikle sig i den Retning, at Landsrettens juridiske Medlemmer maa sætte Retten rundt omkring i Landet, hvor Forbrydelsen er begaaet. Dette vil sige, at der maa foretages langt flere Rejser efter dette Forslags Vedtagelse end nu. Om Landsrettens Dommere vil kunne gøre det, er et Spørgsmaal for sig.

Jeg frygter ligeledes, at de Sager, som den højtærede Minister omtalte, § 925-Sagerne, vil svinde, naar vi faar Domsmænd, idet mange ikke vil gaa ind paa en Behandling efter § 925, som nu gør det. Men det er et Spørgsmaal, som vi kan forhandle om i Udvalget, og man vil maaske ved en lille Tilføjelse kunne opnaa lidt større Smidighed i Bestemmelsen.

Med Hensyn til Nævninger tror jeg, at den Mellemvej, man her er gaaet, er uheldig. Jeg tror, det er uheldigt, at den juridiske Dommer skal arbejde sammen med Nævningerne. Grunden til, at man har Nævninger til at afgøre Skyldspørgsmaal, er jo den, at man mener, at Skyldspørgsmaalet skal foreligge saa klart, at almindelige Mennesker kan sige: den Mand er skyldig — eller uskyldig. Derfor tror jeg, det er uheldigt, at Juristen — selv med de Begrænsninger, Ministeren nævnte — kommer til Stede der, ligesom jeg anser det for at være en mindre god Regel, at Nævning-

erne skal være til Stede blandt Juristerne. Dette er efter min Mening Regler, der indføres for at raade Bod paa de Ulemper, som den nuværende Nævningeinstitution har medført; men jeg tror, at disse Modifikationer vil gøre det værre. I England, hvorfra det hele stammer, kunde man overhovedet ikke tænke sig en saadan Kombination som den, der omtales her. Man har prøvet paa det i andre Lande, men det er ikke gaaet godt, efter hvad jeg tror at vide. Vi faar nu at se, hvordan det vil gaa herhjemme.

Hvad angaar Retsplejens Offentlighed, ser jeg paa de Ændringer, som er indsat i Folketinget, med stor Tilfredshed. Jeg var noget bange for Ministerens Forslag, saaledes som det forelaa oprindelig, men jeg synes, at som det nu er blevet udformet i Folketinget, er det godt. Jeg kunde blot ønske at faa indført en Ændring, som jeg haaber man kan blive enig om i Landstingsudvalget. Der staar nemlig i Lovforslaget, at sigtede Samtykke er en Betingelse for, at Dørene lukkes; ogsaa naar det er ubehageligt for Familien, at Forhandlingen foregaar for aabne Døre. Jeg tror, at dette er en meget uheldig Regel, for den kan medføre, at sigtede i Tilfælde, hvor han ved, at hans Forældre eller Bedsteforældre er meget kedede af den Sag — han har maaske været skudt ud af Familien — vil kunne sige, at han ønsker ikke, at Dørene skal lukkes. Det staar altsaa i hans Haand at træffe Bestemmelse derom. Men jeg tror dog, at vi let maa kunne blive enige om, at naar det af Hensyn til Familien er ønskeligt, at Dørene holdes lukkede, er sigtedes Samtykke hertil ikke nødvendigt. Selvfølgelig er det nødvendigt, naar det er af Hensyn til ham selv. Men jeg kan ikke se nogen Begrundelse for, at sigtede skal give sit Samtykke til, at Dørene lukkes, naar det er af Hensyn til Familien, da han erved vilde faa for let Adgang til at hævne sig paa nogle af sine nærmeste, som maaske ikke har villet have noget med ham at gøre.

Dette er de Hovedspørgsmaal, jeg har ønsket at udtale mig ganske kort om. I øvrigt kan vi selvfølgelig drøfte de eventuelle Ændringer i et Udvalg.

Med Hensyn til § 1016 a, som den højtærede Minister ogsaa var inde paa, indfører man en Regel, der lyder saaledes:

„Ingen, som i Embeds Medfør er beskæftiget med en Straffesag, maa, saa længe Sagen ikke er paadømt eller bortfaldet, udtale sig uden for Retten til Offentligheden angaaende Skyldspørgsmaalet.“

Jeg synes, dette er en uheldig Regel, fordi